

komme i midlertidig bestyrers eller kurators besiddelse.

Adskillelsen af skyldnerens private post fra post, som har betydning for konkursbehandlingen, foregår i praksis hos midlertidig bestyrer/kurator. Privat post afleveres, så vidt muligt uåbnet, til skyldneren. Kun i tvivlstilfælde vil kurator åbne post, der kan være privat, for at konstatere, om indholdet er forretningsmæssigt eller privat. Kurator vil herved være forpligtet til at undlade at læse breve af privat indhold, og skulle kurator komme til kendskab om oplysninger af privat art, vil kurator være underkastet tavshedspligt.

I overensstemmelse med almindelige principper for udøvelse af tvangsindgreb vil kurator være forpligtet til at søge ulemperne ved den etablerede postspærring og omadressering af skyldnerens post begrænset mest muligt, såvel hvad angår forsinkelsen af den enkelte forsendelse, som kan videregives til skyldneren, som hvad angår udstrækningen af indgrebet i det hele.

Det er sædvanligt, at en postspærring ophæves, når der er gået en vis længere tid, uden at der tilgås kurator yderligere oplysninger af betydning for bobehandlingen. I de tilfælde, hvor skyldneren antages at samarbejde loyalt med kurator, vil det ofte blive aftalt, at postspærringen ophæves på et tidligere tidspunkt, hvis registreringsfunktioner, bogholderi, aflæggelse af regnskaber, selvangivelse m.v., fremtræder betryggende.

3. Tidligere drøftelser i Folketinget om postspærring.

Den 4. april 1989 fremsatte medlemmer af Socialistisk Folkepartis folketingsgruppe et forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne vedrørende postspærring i forbindelse med konkurs og betalingsstandsning (beslutningsforslag nr. B 74).

I bemærkningerne til beslutningsforslaget er det anført, at forslagsstillerne finder praksis betænkelig ud fra almindelige retssikkerhedsbetragtninger, ligesom der henvises til, at der indenfor strafferetsplejen er fastsat klare lovregler for indgreb i meddelelseshemmeligheden.

Det nævnte beslutningsforslag blev behandlet i Folketinget den 11. april 1989 (Folketingstidende 1988-89, sp. 8572 ff). Under folketingsbehandlingen oplyste justitsministeren, at han havde anmodet Justitsministeriets konkurslovudvalg om en udtalelse om spørgsmålet om postspærring.

Den 2. november 1989 fremsatte medlemmer af Socialistisk Folkepartis folketingsgruppe et helt tilsvarende forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne vedrørende postspærring i forbindelse med konkurs og betalingsstandsning (beslutningsforslag

nr. B 21). Forslaget blev behandlet i Folketinget den 23. november 1989 (Folketingstidende 1989-90, sp. 2256 ff), og forslaget henvistes i den forbindelse til behandling i Folketingets Retsudvalg.

Den 24. oktober 1990 fremsatte justitsministeren lovforslag om postspærring (L 49). Nærværende lovforslag er en uændret genfremsættelse af dette forslag. Forslaget blev førstebehandlet den 30. oktober 1990 (Folketingstidende 1990-91, sp. 1196 ff.), men bortfaldt på grund af udskrivelsen af folketingsvalg.

4. Konkurslovudvalgets almindelige overvejelser.

4.1. Konkurs.

Konkurslovudvalget fremhæver i sin udtalelse, at et betydningsfuldt hensyn bag ønsket om og behovet for postspærring har været at sikre, at alle aktiver, som er omfattet af konkursen, bliver inddraget under bobehandlingen. Ganske vist har skyldneren i forbindelse med registreringsforretningen en oplysningspligt, som er strafsanktioneret efter straffeloven, ligesom også skyldnerens efterfølgende udeholdelse af aktiver, der er omfattet af konkursen, vil være strafbar efter straffeloven. Det er imidlertid skifteretternes erfaring, at der rent faktisk i kraft af postspærringen tilgår midlertidig bestyrer/kurator værdiforsendelser - som f.eks. checks- og oplysning om undertiden ikke uvæsentlige aktiver, som midlertidig bestyrer/kurator ikke på anden måde er blevet underrettet om.

Endvidere peger udvalget på, at kurator ved postspærring hyppigt ad den vej bliver sat i besiddelse af væsentlige oplysninger om skyldnerens passiver, hvilket betyder, at kurator kan sende meddelelser om konkursen til de kreditorer, der skriver til skyldneren, jf. konkurslovens § 108, stk. 2, og som kurator ikke på anden måde har fået kendskab til.

Udvalget fremhæver også, at der i kraft af postspærringer ofte vil tilflyde kurator oplysning om dispositioner, der eventuelt er omstødelige, f.eks. ved kurators modtagelse af kreditnotaer eller kontoudtog fra skyldnerens leverandører. Disse oplysninger, som er særdeles betydningsfulde for bobehandlingen, ville ofte ikke kunne komme frem på anden måde, allerede fordi deres betydning ikke erkendes af den, som ikke har den nødvendige indsigt i konkursret.

Det anførte taler efter udvalgets opfattelse med afgørende vægt for at bevare adgangen til postspærring i forbindelse med konkurs.

Udvalget finder imidlertid samtidig, at det må anses for hensigtsmæssigt, at der i konkursloven fastsættes nærmere regler om betingelserne for postspærring, virkningerne af postspærring og indgrebets varighed.

Med hensyn til post stilet til en skyldner under *betalingsstandsning* er der ikke hjemmel i de gældende